

Systemet med tre kasser, eller det er måske for upræcist, en megaøkonomi til sygehusene, en lillebitte kasse til andre opgaver og så en forretning baseret på takster, for så vidt angår den sociale opgave, er uigennemskueligt, uklart og unødigt kompliceret.

Kl. 17.50

Hvis man ser på måden, økonomien kommer til at fungere på, må man forvente, at det bliver meget svært for borgerne at finde ud af, hvad der egentlig er og hvor der er råd til hvad. Hvis man ser på sygehusopgaven, sundhedsopgaven, som har været diskuteret forholdsvis intenst med de øvrige ordførere, må man sige, at den diskussion, vi har haft i salen i dag, gør det meget klart, at de annoncerede incitamentet ikke er til stede, og at det bliver uklart, hvem det egentlig er, der har det faktiske ansvar for opgavens løsning.

Hvis man ser på den lille kasse, der bliver tilovers til andre opgaver, og hvis man ser på de bindinger, der er lagt på brugen af midler fra den kasse, f.eks. fordi vækstfora skal lave en indstilling, før midler overhovedet kan udløses fra kassen, så må man sige, at også her er de regionale politikere endog særdeles tæt bundet.

I forhold til den forretning, man har, som er baseret på takster, vel ret beset i forhold til det, som er en bestiller-udfører-model, må man sige, at det er meget uklart, hvordan regionerne skal kunne løfte den opgave, som de har fået med en leverandørforpligtelse. Man må antage, at taksten både skal afspejle, at der skal være tomme pladser, skal afspejle den faglige udvikling og selvfølgelig skal afspejle den faktisk driftsomkostning ved den konkrete plads.

Det gør jo i sagens natur, at set fra den enkelte kommunes synsvinkel betaler man for langt mere end den enkelte plads. Risikoen er jo, at det ser så fristende ud, at man tænker: Det kan vi gøre billigere selv. Så trækker man opgaven tilbage til en kommune, hvor man ikke har leverandøransvar. Man har ikke en forpligtelse til at sørge for, at pladserne faktisk fysisk er til stede. Man har en forpligtelse til at tage sig af borgerne og åbne den ene indgang, der jo skal være, men man har faktisk ikke en leverandørpligt, som regionen har. Det gør jo, at det kan blive helt umuligt for regionen faktisk at løfte sin leverandørforpligtelse.

Risikoen er, og jeg synes faktisk ikke, at vi på nogen måde er unødigt bekymret, at det ikke kan lade sig gøre at levere et fagligt højt kvalificeret tilbud til nogle af de allermost udsatte menne-

sker i vores samfund, mindretal, som nok har stærke organisationer, men som bestemt ikke ved deres antal fylder særlig meget i den offentlige debat.

Det er uigennemskueligt, det er uklart, det er unødigt kompliceret, og det gør, at man kun meget vanskeligt kan danne sig en solid, positiv forventning om fremtiden for løsning af de opgaver.

Vi synes også, det er hensigtsmæssigt med enstrengede systemer, at det er at foretrække frem for delt ansvar. Men sådan som regionernes økonomi bliver skruet sammen, må man sige, at den deling af finansieringen følges af en deling af ansvaret. Det gør, at det princip, vi også har, om, at strukturen skal understøtte et åbent og velfungerende demokrati, på ingen måde kan siges at være efterlevet.

For det, vi ser, er jo, at de folkevalgte på regional niveau i højere grad bliver til folkevalgte forvaltere end folkevalgte politikere. Det giver problemer i forhold til muligheden for at gennemskue, hvem der skal stilles politisk til ansvar for så vel gode som dårlige løsninger, at regionernes økonomi ikke er deres eget ansvar. Nærmest tværtimod, må man sige.

Hvem skal vælgerne straffe for et dårligt eller belønne for et velfungerende sundhedsvæsen? Hvem er det, man i realiteten går til, hvis der ikke er de tilbud, som man må forvente, hvis man er far eller mor til et autistisk barn, far eller mor til et menneske, der bliver behandlet i psykiatrien, eller hvad det nu kan være?

Regeringen har tilsyneladende haft det klare udgangspunkt, at amterne, som vi kender dem, skal væk, ikke at opgaverne skal løses bedst muligt. Og jeg tror, det er årsagen til miseren. Hvis man i stedet havde holdt sig opgaverne for øje og havde haft ro til at overveje, hvad man ville, så havde vi haft større kommuner – ja, klart, det støtter vi som tidligere klart tilkendegivet – men vi havde også bevaret en identitet i regionerne, en identitet som et sted, hvor man tager politisk ansvar for de opgaver, der skal løftes for de mennesker, hvis behov klart afviger fra det, der kan løses inden for en kommunes råderum både politisk, fagligt og økonomisk.

Det andet er, at vi synes, at den identitet, som vi har i dag, hvor der dog trods alt stadig væk er et rum for at tage et lokalpolitisk ansvar, igen og igen og igen bliver truet. Det havde selvfølgelig været dejligt her i dag at høre om Venstres genfundne tillid til de folkevalgte, men den synes